

MATERIILE ÎNTUNEcate
LUMINILE
NORDULUI

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Partea întâi
OXFORD

1. Carafa de Tokay	9
2. O idee despre Nord	23
3. Jordanul Lyrei	39
4. Aletimetrul	71
5. Petrecerea.	86
6. Năvoadele.	103
7. John Faa	115
8. Nemulțumirea	135
9. Spionii.	146

Partea a doua
BOLVANGAR

10. Consulul și ursul.	167
11. Armura	187
12. Băiatul rătăcit	208
13. Scrimă	218
14. Luminile din Bolvangar	235
15. Cuștile cu daimoni.	252
16. Ghilotina de argint	269
17. Vrăjitoarele	284

SVALBARD

18. Ceață și gheață	311
19. Captivitatea	329
20. Până la moarte	348
21. Primirea lordului Asriel	365
22. Trădarea	383
23. Podul spre stele	393

Carafa de Tokay

Lyra și daimonul ei se mișcau cu grijă prin sala mare și întunecată, furișându-se pe lângă un perete și ferindu-se să fie văzuți din bucătărie. Cele trei mese întinse pe lungimea sălii erau deja aranjate. Argintăria și paharele reflectau lumina puțină și băncile lungi fuseseră trase, în așteptarea oaspeților. Sus, pe pereți, atârnau în penumbră portretele foștilor decani. Lyra ajunsese la podium și privi înapoi spre ușa deschisă a bucătăriei, dar nu văzu pe nimeni, așa că păși și urcă lângă masa pusă mai sus. Aici, tacâmurile erau din aur, nu din argint, și nu se stătea pe bănci de stejar, ci pe paisprezece fotolii de mahon căptușite cu perne de catifea.

Lyra se opri lângă scaunul decanului și dădu un bobârnac paharului mai mare. Sunetul cristalului răsună limpede în toată sala.

— Nu iei lucrurile în serios, îi șopti daimonul. Poartă-te frumos!

Daimonul ei se numea Pantalaimon și avea de data asta formă de molie, una maro închis, ca să nu se vadă în întunericul din sală.

— În bucătărie e gălăgie mare, nu ne pot auzi, îi răspunse Lyra tot în șoaptă. Iar intendentul nu vine până la prima bătaie de clopot. Nu mă mai pisălogi!

Dar acoperi oricum cu palma cristalul răsunător, iar Pantalaimon fâlfâi din aripi și se strecură prin ușa întredeschisă

în salonul de la marginea din spate a podiumului. Reapăru după câteva clipe.

— Nu-i nimeni acolo, șopti el. Dar trebuie să ne mișcăm repede.

Lyra țâșni ghemuită prin spatele mesei și intră în salon, apoi se îndreptă și privi în jur. Singura lumină din încăpere venea de la focul din cămin, unde niște bușteni încinși izbucniră sub ochii ei într-o flăcăruie jucăușă, trimițând un jet de scânteii în sus pe coș. Locuise aproape toată viața ei la colegiu, dar nu mai văzuse niciodată salonul. Numai profesorii și oaspeții lor aveau acces acolo, însă nu și femeile. Nici măcar menajerele nu intrau să facă curat. Era sarcina exclusivă a majordomului.

Pantalaimon se așeză pe umărul fetei.

— Ești mulțumită? Putem pleca? întrebă el în șoaptă.

— Nu fi prostuț! Vreau să mă uit peste tot.

Era o încăpere mare, cu o masă ovală din lemn lustruit de trandafir pe care se aflau mai multe feluri de carafe și de pahare, o măcinătoare din argint și câteva pipe. Pe un bufet din apropiere erau un vas pentru încălzit mâncarea și un coș cu măciulii de mac.

— Trăiesc bine, nu-i așa, Pan? zise ea în șoaptă.

Se așeză într-un fotoliu mare din piele verde. Era foarte adânc și se trezi aproape întinsă pe jos, dar se ridică, își strânse picioarele sub ea și se uită la portretele de pe pereți. O mulțime de alți profesori bătrâni, pesemne. Purtau robe, aveau barbă și păreau posomorâți; priveau din ramele lor dezaprobat.

— Despre ce crezi că vorbesc? zise Lyra, sau încep să zică, pentru că până să termine întrebarea auzi voci dincolo de ușă.

— Repede, treci în spatele fotoliului! șopti Pantalaimon, iar Lyra sări imediat din fotoliu și se ghemui în spatele lui.

Nu era cea mai bună ascunzătoare. Alesese un loc chiar în mijlocul camerei. Dacă nu stătea în perfectă liniște...

Ușa se deschise și lumina din încăpere se schimbă. Unul dintre cei sosiți aducea o lampă, pe care o lăsă pe bufet. Lyra îi vedea picioarele; purta pantaloni verde închis și pantofi negri lustruiți. Era un servitor.

— Lordul Asriel a sosit? întrebă cineva pe un ton grav.

Era decanul. Lyra își ținu răsuflarea și îl văzu pe daimonul servitorului (un câine, ca mai toți daimonii servitorilor), umblând cu pași mici și așezându-se la picioarele stăpânului. Apoi zări și picioarele decanului, în aceiași pantofi negri uzați pe care îi purta mereu.

— Nu, domnule decan, zise majordomul. N-am nicio veste de la aerodoc.

— Bănuiesc că o să-i fie foame, când va ajunge. Condu-l direct în sala mare, te rog.

— Prea bine, domnule.

— Ai pregătit o carafă cu vin special de Tokay pentru el?

— Da, domnule. Din 1898, așa cum mi-ați poruncit. Excelenței Sale îi place foarte mult vinul din acest an, din câte țin minte.

— Bine. Acum pleacă, te rog.

— Aveți nevoie de lampă, domnule?

— Da, las-o. Ai grijă să-i cureți fitilul în timpul mesei.

Majordomul se înclină ușor și se întoarse să plece, cu daimonul însoțindu-l cuminte, cu pași mărunți. Din ascunzătoarea ei nu tocmai grozavă, Lyra îl urmări pe decan. Mai întâi se duse la un dulap mare de stejar dintr-un colț și își luă roba de pe umeras, apoi și-o aranjă pe el cu tot dichisul. Decanul fusese un bărbat puternic, dar acum trecuse bine de șaptezeci de ani și se mișca mai țeapăn și mai încet. Daimonul decanului avea înfățișarea unui corb, iar după ce bătrânul se îmbracă, sări de pe șifonier și se așeză la locul lui preferat, pe umărul drept al bărbatului.

Lyra îl simțea pe Pantalaimon țeapăn de frică, deși nu scotea niciun sunet. În ce-o privea, murea de curiozitate. Vizitatorul pomenit de decan, lordul Asriel, era unchiul

ei, un bărbat pe care îl admira enorm și de care se temea deopotrivă. Se spunea despre el că făcea politică la nivel înalt, că mergea în expediții secrete și participa la războaie îndepărtate, iar ea nu știa niciodată când urma să apară. Era iute la mânie; dacă ar fi prins-o aici, ar fi pedepsit-o cu severitate, dar gândul ăsta n-o îngrijora peste măsură.

Numai că pe urmă văzu ceva care schimbă lucrurile cu desăvârșire.

Decanul scoase din buzunar o hârtie împăturită și o puse pe masă. Ridică apoi dopul unei carafe cu vin auriu și greu, despături hârtia și turnă în carafă un firicel de pulbere albă, după care aruncă hârtia în foc. Amestecă vinul cu un creion scos tot din buzunar, până când praful alb se dizolvă complet, apoi puse dopul carafei la loc.

Daimonul lui croncăni scurt. Decanul îi răspunse mormăind ceva, se uită în jur cu ochii lui încercănați umbriți de tocă, apoi ieși pe ușa pe care venise.

— Ai văzut, Pan? șopti Lyra.

— Sigur că da! Hai s-o ștergem repede, înainte să ajungă intendentul!

Dar chiar în timp ce vorbea, din capătul îndepărtat al sălii mari se auzi prima bătaie de clopot.

— Asta-i bătaia intendentului, zise Lyra. Credeam că avem timp destul...

Pantalaimon zbură scurt pe ușa sălii mari și se întoarce iute.

— Intendentul a ajuns deja acolo, zise el. Și nu poți să ieși pe cealaltă ușă...

Cealaltă ușă, pe care venise și plecase decanul, dădea în coridorul aglomerat dintre bibliotecă și cancelarie. În acest moment al zilei era doldora de bărbați care își îmbrăcau robele pentru cină și care se grăbeau să-și lase hârtiile sau servietele în cancelarie, înainte să se ducă în sala mare.

Dacă nu l-ar fi văzut pe decan strecurând praful acela alb în carafă, ar fi riscat să înfrunte mânia intendentului

sau ar fi sperat să treacă neobservată pe coridorul aglomerat. Dar acum nu știa ce să creadă, așa că ezită.

Apoi auzi pași apăsați pe podium. Intendentul venea să verifice dacă salonul era pregătit pentru vinul cu mac pe care-l beau profesorii după cină. Lyra țâșni spre șifonierul din lemn de stejar, îl deschise și se ascunse înăuntru, trăgând ușa după ea exact în clipa în care intra intendentul. Nu-și făcea griji pentru Pantalaimon. Camera era decorată în culori închise și el se putea strecura oricând sub un scaun.

Auzi răsuflarea grea a intendentului și îl zări, printr-o crăpătură a ușii care nu se închisese bine, aranjând muștiucurile pe suportul de lângă narghilea și aruncând o ultimă privire carafelor și paharelor. Pe urmă își netezi părul după urechi cu amândouă mâinile și îi șopti ceva daimonului său. Era servitor, deci avea un daimon-câine. Dar era un servitor de rang superior, așa că avea un câine de rasă. De fapt, daimonul lui avea forma unui seter roșcat. Câinele părea bănuitor și se mișca de parcă ar fi mirosit prezența unui intrus, dar, spre marea ușurare a Lyrei, nu se apropie de șifonier. Fata se temea de intendent; o bătuse deja de două ori.

Lyra auzi o șoptă slabă. Pantalaimon reușise să se strecoare lângă ea.

— Acum va trebui să rămânem închiși aici. De ce nu m-ascuți niciodată?

Nu-i răspunse până când nu plecă intendentul. Avea datoria să supravegheze așezarea profesorilor la masa de pe podium. Lyra auzea cum intrau profesorii în sala mare, le auzea murmurul vocilor și târșăitul picioarelor.

— Mă bucur că nu te-am ascultat, șopti ea. Altfel nu l-am fi văzut pe decan punând otravă în vin. Pan, e chiar vinul de Tokay despre care l-a întrebat pe majordom. Au de gând să-l omoare pe lordul Asriel!

— De unde știi tu că a pus otravă?

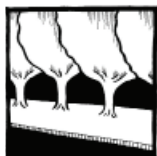
MATERIILE ÎNTUNECATE

PUMNALUL TĂINUIT

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

Pisica și carpenii

Will o trase de mână pe maică-sa.

— Haide, *hai* odată, zise el.

Dar mama lui nu se urni. Îi era frică. Will se uită în sus și în jos pe străduța îngustă, în lumina amurgului, de-a lungul șirului de case ascunse toate după câte o grădiniță și un gard viu, cu geamuri pe jumătate umbrite, pe jumătate reflectând ultimele raze de soare. Nu aveau prea mult timp. Lumea stătea la masă acum, însă curând locul urma să se umple de copii gata să se zgâiască la ei, să-i analizeze, să comenteze. Era periculos să aștepte, dar nu putea face altceva decât să încerce s-o convingă, ca de obicei.

— Mamă, hai să intrăm la doamna Cooper, zise el. Uite, aproape am ajuns.

— Doamna Cooper? zise ea nedumerită.

Dar el suna deja la ușă. Fusese nevoit să lase sacul jos, cu mâna cealaltă strângea în continuare mâna mamei lui. Nu i-ar fi plăcut deloc să fie văzut, la doisprezece ani, că o ține de mână pe maică-sa, dar știa ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi dat drumul.

Ușa se deschise și în prag apăru silueta adusă de spate a bătrânei profesoare de pian, însoțită de mirosul de lavandă pe care el și-l amintea dintotdeauna.

— Cine-i acolo? Tu ești, William? întrebă doamna în vârstă. Nu te-am văzut de mai bine de un an. Ce dorești, dragul meu?

— Aș vrea să mă primiți în casă, împreună cu mama, zise hotărât băiatul.

Doamna Cooper se uită atentă la femeia cu părul în neorânduială și cu zâmbetul rățăcit, apoi la băiatul cu o imensă tristețe în privire, care o privea cu buzele strânse și fălcile încleștate. Remarcă apoi că doamna Parry, mama lui Will, se machiase numai la un singur ochi. Nu părea să-și fi dat seama și nici Will nu observase. Ceva nu era chiar în regulă cu ei.

— Mă rog... zise ea și pași într-o parte, făcându-le loc să intre în holul îngust.

Will cercetă iarăși strada în sus și în jos, înainte să închidă ușa, iar doamna Cooper băgă de seamă cât de strâns se agăța doamna Parry de mâna fiului ei și cu câtă blândețe o conducea el în camera de zi, acolo unde se afla pianul (sigur că da, băiatul nu știa altă încăpere din casa ei). Mai remarcă și că hainele doamnei Parry răspândeau un iz de mucegai, ca și cum ar fi stat prea mult în mașina de spălat înainte să fie uscate. În lumina soarelui de la apus, femeia observă cât de bine semănau cei doi, imediat ce se așezară pe canapea. Aveau aceiași pomeți lați și aceiași ochi mari, cu sprâncene drepte și negre.

— Ce s-a întâmplat, William? întrebă bătrâna. Ce-ați pățit?

— Mama are nevoie de un loc unde să stea câteva zile, zise el. Nu pot deocamdată să am grijă de ea acasă. N-aș putea spune că e bolnavă. Dar este amețită, uitucă și își face prea multe gânduri negre. Nu-i greu de îngrijit, are nevoie doar de cineva care să se poarte blând cu ea și m-am gândit că dumneavoastră nu v-ar fi prea greu.

Femeia își privea băiatul cu aerul că nu înțelege mare lucru, iar doamna Cooper văzu că avea o vânătaie pe obraz. Will nu-și dezlipise privirea din ochii doamnei Cooper și avea o expresie disperată.

— N-o să vă coste mult, continuă el. Am adus și niște mâncare, cred că o s-ajungă destulă vreme. Puteți lua și dumneavoastră din ea, mama nu se va supăra dacă o împărțiți.

— Dar... Nu știu dacă ar trebui să... Nu crezi că ar avea nevoie de un doctor?

— Nu! Nu-i bolnavă!

— Ai putea căuta pe altcineva să vadă de ea... Poate un vecin sau pe cineva din familie...

— Nu avem familie. Suntem numai noi doi. Iar vecinii sunt și ei ocupați până peste cap.

— Ce zici de asistența socială? Nu că aș vrea să te refuz, dragule, dar...

— Nu! Nu. Are nevoie doar de puțin ajutor. O vreme, eu n-o să pot sta lângă ea, dar asta nu va dura mult. Trebuie să... Am niște treabă. Dar mă întorc repede și pe urmă o iau acasă, promit! N-o să rămână mult la dumneavoastră.

Mama se uita la fiul ei cu nețărmurită încredere, iar el se întoarce și îi zâmbi plin de dragoste și de încurajare; doamna Cooper nu mai putea să spună nu.

— Păi, atunci, zise ea, întorcându-se către doamna Parry, sunt sigură că o zi-două n-or fi un capăt de țară. O să stai în camera fică-mii, draga mea; ea s-a mutat în Australia, nu-i mai trebuie.

— Mulțumesc, zise Will și se ridică, gata să plece cât mai repede.

— Dar tu unde te duci? întrebă doamna Cooper.

— Stau la un prieten, răspunse băiatul. Vă dau telefon cât pot de des. Am numărul dumneavoastră. O să fie bine.

Mama lui îl privea nedumerită. El se aplecă și o sărută stângaci pe obraji.

— Să nu-ți faci gânduri negre, îi spuse. Doamna Cooper te va îngriji mai bine decât mine, fii sigură de asta. Măine te sun și stăm de vorbă.

Respectiv Se îmbrățișară strâns, apoi Will o sărută din nou ușor și îi desfăcu grijuliu brațele pe care ea le încolăcise în jurul gâtului lui și se îndreptă spre ușă. Doamna Cooper își dăduse seama cât era de supărat, pentru că avea ochii umezi; dar băiatul își aminti imediat că trebuia să se poarte cuviincios, se întoarse și îi întinse mâna.

— La revedere, zise el, și vă mulțumesc foarte mult.

— William, zise ea, aș vrea să-mi spui ce se petrece...

— E cam complicat, zise el, dar mama n-o să vă facă niciun fel de necazuri, serios.

Nu asta aștepta doamna Cooper de la el și o știau amândoi, însă Will reușise cumva să devină stăpân pe situație, așa bizară cum era. Bătrâna se gândi că nu mai văzuse niciodată un copil atât de hotărât.

El se întoarse și plecă, cu gândul deja la casa lor goală.

* * *

Will și mama lui locuiau pe o intrare de la stradă transformată în complex imobiliar modern, cu mai multe case identice, dintre care a lor era de departe cea mai neîngrijită. Grădina din față se transformase într-un hățiș de buruieni; mama lui plantase niște arbuști la începutul anului, dar se uscaseră și muriseră de sete. Imediat ce Will dădu colțul spre casă, Moxie, pisica lui, se sculă din locul ei favorit de sub tufa încă vie de hortensii și se întinse leneșă, gata să-l întâmpine mieunând și frecându-se de piciorul lui.

— S-au întors, Moxie? îi șopti el la ureche, în timp ce o lua în brațe. I-ai văzut cumva?

În casă era liniște. Mai rămăsese ceva din lumina serii, iar bărbatul de peste drum își spăla mașina, dar nu-i dădu atenție lui Will și nici Will nu se uită la el. Cu cât îl observa lumea mai puțin, cu atât mai bine.

Respectă! Descuie ușa iute și intră în casă, cu Moxie la piept. Ascultă cu mare atenție, înainte să-i dea drumul jos. Nu auzi nimic: casa era goală.

Îi deschise pisicii o conservă și o lăsă să mănânce în bucătărie. Oare cât va mai dura până să se întoarcă bărbatul acela? Nu avea de unde ști, așa că mai bine se mișca rapid. Se duse la etaj și începu să caute.

Voia să găsească un penar uzat din piele verde. Existau surprinzător de multe locuri unde se putea ascunde un obiect de dimensiuni atât de mici, chiar și într-o casă modernă standard. Nu era nevoie de ascunzători secrete sau de pivnițe ca să faci pierdut un astfel de obiect. Will căută mai întâi în dormitorul mamei lui, rușinat să cotrobăie prin sertarele ei cu lenjerie; pe urmă luă la rând restul camerelor de la etaj, fără să o sară pe a lui. Moxie veni să vadă ce face și rămase să se spele în preajma lui, ca să-i țină companie.

Dar Will nu găsi nimic.

Se făcuse deja întuneric și îi era foame. Își pregăti pâine prăjită cu fasole și se așeză la masa din bucătărie, gândindu-se în ce ordine să caute mai eficient prin camerele de la parter.

Telefonul sună când tocmai terminase de mâncat.

Rămase complet nemișcat; inima îi bubuia în piept. Numără douăzeci și șase de apeluri, apoi țărâitul telefonului încetă. Puse farfuria murdară în chiuvetă și începu din nou să caute.

* * *

După încă patru ore, tot nu găsisese penarul din piele verde. Se făcuse unu și jumătate noaptea, era epuizat. Se întinse în pat îmbrăcat și adormi imediat. Avu un somn cu

MATERIILE ÎNTUNECATE

OCHEANUL DE AMBRĂ

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

1. Adormita fermecată	7
2. Balthamos și Baruch	16
3. Iscoadele	42
4. Ama și liliicii	51
5. Turnul de granit	60
6. Iertarea preventivă de păcate	71
7. Mary, singură	84
8. Vodcă	98
9. Pe fluviu în sus	114
10. Roțile.	124
11. Libelulele	137
12. Ruptura.	152
13. Tialys și Salmakia	163
14. Află ce este	175
15. Forja	189
16. Nava intențională	202
17. Ulei și lac	224
18. Mahalaua morților	238
19. Lyra și moartea ei	254
20. Cățărarea	271
21. Harpiile	278
22. Cei care șoptesc	295
23. Fără scăpare	307
24. Doamna Coulter la Geneva	323

25. Saint-Jean-les-Eaux	338
26. Abisul	352
27. Platforma.	365
28. Miezul nopții.	371
29. Bătălia de pe câmpie.	383
30. Muntele Ascuns de Nori	393
31. Sfârșitul Autorității.	402
32. Dimineața	418
33. Marțipan	432
34. Acum există	446
35. Departe, peste dealuri...	453
36. Săgeata ruptă.	470
37. Dunele	481
38. Grădina botanică.	500

Adormita fermecată

*Fiarele, din peșteri ieșind,
au văzut-o pe fecioară dormind.*

William Blake

Într-o vale umbrită de rododendroni, aproape de locul în care începeau ghețurile, unde curgea un torent lăptos de zăpadă topită și unde porumbeii și câneparii zburau printre pini uriași, se afla o grotă pe jumătate ascunsă de stânca de deasupra și de frunzele groase și dese care creșteau la gura ei.

Pădurea răsună de zgomot: torentul vuia între stânci, vântul vâjăia printre acele ramurilor de pin, insectele bâzâiau, micile animale din copaci țipau și păsările ciripeau; câteodată, o rafală mai puternică de vânt lovea între ele două crengi de cedru sau de brad, făcându-le să răsună ca o coardă de violoncel.

Era un loc cu soare puternic, o lumină mereu vie; raze strălucitoare loveau pământul ca niște sulite aurii printre dungi și pete de umbră verzi și cafenii. Lumina nu părea niciodată la fel, niciodată aceeași, pentru că fuioare de ceață pluteau adesea peste vârfurile copacilor, făcând soarele să licărească sidefiu și acoperind fiecare con de

pin cu o peliculă de umezeală care sclipea când se ridica ceața. Uneori, umezeala din nori se condensa în picături fine, jumătate ceață și jumătate ploaie, care mai degrabă pluteau decât cădeau, lovind în surdină milioanele de ace.

Pe malul torentului era o cărare îngustă care ducea dintr-un sat din fundul văii – doar cu puțin mai mare decât o îngrămădire de colibe păstorești – către un templu pe jumătate păraginit din apropierea creștetului ghețarului, un loc unde steaguri decolorate de mătase fluturau neîncetat în vântul etern al înălțimilor și unde sătenii duceau cu pioșenie ofrande sub formă de prăjiturile din orz și frunze uscate de ceai. Un efect ciudat al luminii, al gheții și al aburilor făcea ca valea să fie acoperită neîncetat de curcubeie.

Grota se afla ceva mai sus de cărăruie. Cu mulți ani în urmă sălășluisese acolo un sfânt, în meditație, post și rugăciune, iar locul era venerat în amintirea lui. Scobitura în stâncă avea cam zece metri adâncime și pe jos era uscat; ar fi fost un bârlog ideal pentru un urs sau un lup, dar de multă vreme numai păsările și liliecii mai rămăseseră să viețuiască acolo.

Silueta ghemuită la gura grotei, scrutând cu ochi negri în toate direcțiile și cu urechile ciulite nu era nici pasăre, nici liliac. Lumina soarelui îi scălda bogat blana aurie și lucioasă, iar în labelle de maimuță răsucea pe toate părțile un con de pin, rupându-i solzii în căutarea semințelor dulci.

În spatele ei, chiar dincolo de locul până unde bătea soarele, doamna Coulter încălzea apă într-o crăcioară pe o plită cu petrol. Daimonul ei murmură ceva și doamna Coulter ridică privirea.

Pe cărăruia din pădure venea o fată din sat. Doamna Coulter o cunoștea. Trecuseră deja câteva zile de când Ama îi aducea merinde. Când ajunsese acolo, doamna Coulter dăduse imediat de știre că era o femeie sfântă, scufundată în meditație și rugăciune, care jurase să nu vorbească în tot

Respectăm drepturile de autor
 acest răstimp cu vreun bărbat. Doar Amei îi îngăduise s-o viziteze.

De data asta, fata nu era singură. O însoțea tatăl ei, care se opri s-o aștepte mai la distanță, în timp ce Ama urcă spre grotă. Ajunse la intrarea în peșteră și făcu o plecăciune.

— Tata vă transmite gânduri bune, zise ea.

— Bine ai venit, copilă, răspunse doamna Coulter.

Fata adusese o boccea de pânză pe care o lăsă la picioarele doamnei Coulter. Pe urmă îi întinse un buchețel de flori, niște anemone legate cu un fir de ață, și începu să vorbească precipitat. Doamna Coulter înțelegea întrucâtva limba acestor munteni, dar nu voia să-i lase să afle cât de bine. Îi zâmbi fetei, îi făcu semn să tacă și să se uite la daimonii lor. Maimuța aurie întinse o lăbuță neagră, iar daimonul-fluture al Amei se apropie, îi dădu ocol, apoi se așeză pe vârful lăbuței.

Maimuța duse încet fluturele la ureche, iar doamna Coulter simți un firicel de înțelegere și vorbele fetei i se deslușiră. Țăranii erau fericiți că o sfântă ca ea își găsisese adăpost în grotă, dar umbla zvonul că ar fi însoțit-o cineva primejdios și puternic. Asta îi speria pe săteni. Cealaltă persoană era stăpânul sau servitorul doamnei Coulter? Le putea face rău? De ce veniseră acolo și cât de mult intenționau să stea? Ama transmise toate aceste întrebări cu nesfârșite ezitări.

În vreme ce înțelegerea ei și a daimonului se întrepătrundeau, doamnei Coulter îi trecu prin minte un răspuns neașteptat. Putea spune adevărul. Nu pe tot, desigur, dar o parte din el. Aproape că îi veni să râdă la acest gând, dar se abținu și explică cu gravitate:

— Da, mai este cineva cu mine, dar nu are de ce să vă fie frică. E fiica mea, căzută sub o vrajă care a adormit-o. Am venit aici ca să ne ascundem de vrăjitorul care i-a făcut

farmece, în timp ce eu încerc s-o trezesc și s-o feresc de alte rele. Vino s-o vezi, dacă vrei!

Vocea blândă a doamnei Coulter o mai liniști pe Ama, dar spaima nu-i trecuse de tot, iar vorbele despre vrăjitori și farmece i-o sporiră din nou. Dar maimuța aurie îi ținea daimonul cu mare gingășie, iar fata era curioasă din fire, așa că o urmă pe doamna Coulter în grotă.

Din josul potecii, tatăl ei făcu un pas înainte, iar daimonul lui cioară desfăcu aripile de două-trei ori, dar rămase pe loc.

Doamna Coulter aprinse o lumânare, pentru că se întuneca repede, și o conduse pe Ama în fundul grotei. Fetița deschise ochii mari în întuneric și începu să miște repede degetele, trecând mereu arătătorul de la o mână peste degetul mare de la cealaltă, ca să ametească spiritele rele și să alunge pericolul.

— Vezi? zise doamna Coulter. Nu poate face niciun rău. Nu aveți de ce să vă temeți.

Ama se uită la făptura din sacul de dormit. Era o fată cu vreo trei-patru ani mai mare decât ea și părul ei avea o culoare cum Ama nu mai văzuse – blond-castaniu, ca o coamă de leu. Ținea buzele strânse și dormea adânc, fără îndoială, cu daimonul încolăcit pe gâtul ei, parcă fără cunoștință. Daimonul semăna cu o mangustă, dar avea blana roșcată și era mai mic. Maimuța aurie mângâie ușor între urechi daimonul adormit și, sub ochii Amei, animalul ca o mangustă tresări tulburat și scoase un scâncet asemănător unui mieunat răgușit. Daimonul Amei, transformat în șoricel, se lipi și el de gâtul stăpânei lui, strecurându-i-se prin păr.

— Acum îi poți spune tatălui tău ce ai văzut, zise doamna Coulter. Nu există niciun spirit rău. E doar fata mea, adormită prin farmece, pe care o îngrijesc. Dar, Alma, te rog spune-i tatălui tău că aș dori ca asta să rămână un secret. Nimeni, în afară de voi doi, nu trebuie să mai știe că

Lyra se află aici. Dacă vestea ar ajunge la urechile acelui vrăjitor, ar veni s-o caute și ar distruge-o, laolaltă cu mine și cu tot ce există în jur. Așadar, tăcere! Spune-i tatălui tău și nimănui altcuiva!

Doamna Coulter se lăsă în genunchi lângă Lyra și îi dădu deoparte șuvițele umede de păr de pe fața adormită, pe urmă se aplecă și mai mult și o sărută pe obraz. Se uită apoi în sus cu ochi triști și iubitori, zâmbindu-i Anei cu atâta compasiune, încât fetei i se umplură ochii de lacrimi.

Doamna Coulter o luă de mână pe Ama și o conduse până la ieșirea din grotă; tatăl fetei le aștepta îngrijorat pe poteca din vale. Femeia își împreună palmele și făcu o plecăciune, el îi răspunse la fel cu mare ușurare, iar Ama se înclină întâi în fața doamnei Coulter, apoi spre adormita fermecată și o luă la goană în jos prin lumina amurgului. Împreună, tatăl și fiica mai făcură o plecăciune în direcția grotei, după care se îndepărtară, dispărând în umbra rododendronilor uriași.

Doamna Coulter se întoarse la apa de pe plită, care aproape dădea în clocot. Se ghemui lângă ea, adăugă în crăticioară câteva frunze uscate, două prafuri dintr-un săculeț, unul din altul, apoi trei picături dintr-un ulei gălbui. Amestecă viguros, numărând în minte să treacă cinci minute, apoi luă vasul de pe plită și se așeză, așteptând să se răcească fiertura.

În jurul ei se afla niște echipament din tabăra de pe marginea lacului albastru unde murise sir Charles Latrom: un sac de dormit, un rucsac cu schimburi, cele necesare pentru spălat și altele. Mai avea o cutie din pânză de cort, cu ramă zdravănă de lemn și căptușită cu capoc¹, plină de diferite instrumente, plus un pistol în tocul lui.

¹ Capoc - material alcătuit din fibre vegetale obținute din fructele unui arbore exotic și folosit ca umplutură pentru saltele, perne etc.